

Охоронець завів Кіру в камеру № 3. Позаду дівчини гомосно грюкнули металеві двері, жалібно скрипнув ключ у замку, й вона опинилася в душному приміщенні, де, окрім неї, було ще вісімнадцять затриманих жінок. Угорі в єдиному вікні з тріснутиим склом — маленька відчигнана кватирка, яка була не в змозі впустити достатньо свіжого повітря, щоб його вистачило на всіх. Кіра пройшла до свого ліжка, прилягла на протертий до дір ватяний матрац, накритий простирадлом, що вже давно змінило свій білий колір на сірий, ще й з великою латкою посередині, та картатою ковдрою.

«Коли отак заходиш у камеру, то здається, що від задухи, спеки та запаху поту, змішаного з дешевими парфумами, одразу задихнешся й зупиниться серце, — подумала Кіра. — Але людина — істота живуча, до всього при звичаються і може роками так жити. Хоча цього не можна назвати життям, лише існуванням. Моє життя лишилося в минулому, якого не можна повернути — лише зберегти в пам'яті».

Кіра лягла горілиць, заклала руки під голову — подушка була надто «схудою» — й поринула в думки. Лише кілька років тому вона була майже щаслива, хоча могла купатися в щасті. Поруч був чоловік, на плече якого вона могла опертися будь-якої хвилини, який підтримував і ладен був пригорнути до її ніг небо, але вона сама винна, що

вчасно не розібралася у своїх почуттях і відштовхнула його. Колись, так давно і зовсім недавно, у неї була родина, але Кіра її втратила. Потім зустріла іншого чоловіка, і в якусь мить їй здалося, що то кохання, а виявилось, що просто пристрасть, ще й оманлива. Щойно в неї була з ним зустріч. Кіра нічого не відчувала, бо в душі все вмерло, — лишилося тільки тіло, яке може пересуватися, хоча незрозуміло, навіщо це йому, і здатність дихати смородом камери в СІЗО.

У тому, що сталося з нею, Кіра не намагалася знайти винних — це нічого вже не змінить. Вона сама пішла до-ріджкою, яка привела її до цієї камери. Сьогодні в неї було побачення з тим чоловіком, і він пообіцяв посприяти її звільненню, але надія також у ній померла. Кіра почувалася покинутою всіма тими, хто посідав важливе місце в її житті, замість них тепер на душі лежав важкий камінь. Їй здалося, ніби вона опинилася сама в маленькому човнику серед бурхливого безмежного океану, де не видно берега й невідомо, куди плисти. Самотність, безпорадність і жодної надії на порятунок. Кіра намагалась уявити своє майбутнє, але не виходило — попереду лише глуха темрява.

«Своє майбутнє я сама втратила, — подумала дівчина і навіть піднесла руки до очей. — Я його вбила ось цими руками».

Нерви як натягнута струна, ще мить — і вона зірветься. І таки сталося! Кіра почала нервово хихотіти, затискаючи рота кулаками, потім розреготалася страшним голосом. Жінки здивовано переглянулися, а незвичний регіт розносився навколо, заповнюючи маленький простір та наводячи жах на жінок.

— Кіро, — обережно покликала її сусідка по ліжку Валентина. — Заспокойся, все добре!

Здалося, дівчина збожеволіла: вона качалася по ліжку, дико реготала, а її обличчям линули потічки сліз.

— Охороно! — покликала Валентина, але навіть гучний звук не зупинив Кіру — вона його наче не чула. — Охороно! Та де ж ви є?! — гатила співкамерниця у двері.

Нарешті віконце відчинилися, і кременний охоронець невдоволено буркнув:

— Що трапилось?

— Кіра Горобець...

— Що з нею? До неї там прийшов відвідувач.

— Кіро... — Валентина обережно торкнулася плеча Кіри.

— Не чіпайте мене! — скрикнула дівчина. Її тіло пересмикнулося, мов від укусу змії.

Охоронець відімкнув двері, заглянув у камеру.

— Горобець, досить комедію ламати — ти не в театрі! Встати й на вихід! До тебе прийшли.

Кіра вмить стихла і втупилася в охоронця безтямним поглядом.

— Горобець, повторюю вдруге! — заволав охоронець. — Встала і підійшла до мене! У тебе короткочасне побачення!

Кіра повільно підвелася, поправила рукою розпатлане волосся, рушничком витерла мокре обличчя.

— Побачення? З ким? — байдуже запитала вона.

Здавалося, дівчину зовсім не бентежить, хто хоче з нею зустрітись.

— Побачиш сама! — буркнув чоловік.

Кіра йшла довгим напівтемним коридором. Сьогодні неділя — день побачень. У неї вже була зустріч з адвокатом і з давнім знайомим. Більше ніхто не мав до неї прийти. «Невже мама? — майнула надією думка. — Може, вона мені пробачила?»

Чоловік завів дівчину в невеличку кімнату з маленьким вікном угорі. Стіл і два стільці по обидва боки. Тут було не так душно, як у камері, і Кіра вдихнула повітря на повні груди. Вона вже опанувала себе і губилася в здогадках: хто до неї прийшов? Відповіді не знаходила, але чомусь зі свого самотнього човника в океані вона

побачила берег. «То суша чи міраж?» — подумала Кіра, в цей час відчинилися двері, і в жінки від несподіванки завмерло серце.

— Ви? — вичавила вона з себе одне-єдине слово.

Очі швидко наповнилися слізьми, але вона не заплакала — вже давно звикла всі почуття тримати глибоко в душі, лише сперлася спиною об стіну й повільно почала сповзати донизу...

Частина перша

На Івана, на Купала

Наближалось свято Івана Купала. Кірі вже виповнилося тринадцять років і вона була впевнена, що батьки відпустять її провести ніч на березі Лутугинського водосховища, куди збирались і старша подружка Люда, й однокласниця Валя. Валиним батькам узагалі було байдуже, де вона буде і з ким — для них головним у житті була пляшка самогону на столі, тож подружка не питала дозволу.

— Кіро, тебе батьки не мають права тримати вдома в таку ніч! — рішуче сказала їй Валя. — Таке свято пропустити не можна!

— Не впевнена, що мені дозволять піти з вами, — відповіла на те дівчина.

— То попроси Люду, нехай вона поговорить із твоїми батьками, — порадила Валя.

— Гадаєш, до неї вони дослухаються? — Кіра поглянула на Валю великими карими очима.

— Нехай Людка візьме тебе під свою опіку! — усміхнулась Валя.

— Якщо захоче, — сказала Кіра.

Людмилі було вже сімнадцять років. Дівчина жила з Кірою на одній вулиці. Сказати, що вони були найкращими подружками, не можна було, але добрі стосунки,